

ЈОАКИМ ИНТЕР ФЕСТ 14. • Међународни позоришни фестивал • Књажевско-српски театар

КО СЕ БОЈИ ПОЗОРИШТА?

Уторак

08. октобар

СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА

По роману Оскара Вајлда
Режија: Стајко Мурђећ
Драмско позориште „Никола Вапцаров“
Благоевград (Бугарска)

Среда

09. октобар

ТАРТИФ

По мотивима драме Ж.Б.П. Молијера
Ауторски пројекат: Игора Вука Торбице
Српско народно позориште и
Народно позориште Сомбор (Србија)

Четвртак

10. октобар

ХАСАНАГИНИЦА

По мотивима драме Љубомира Симовића
Режија: Андраш Урбан
Новосадско позориште/ Újvidéki Színház (Србија)

Петак

11. октобар

МЕДЕЈИНИ ДЕЧАЦИ

По мотивима Еурипидове драме
Режија: Андреј Мажери
Аполо 111, Букурешт (Румунија)

Субота

12. октобар

ЕДВАРД ОЛБИ

КО СЕ БОЈИ ВИРЦИНИЈЕ ВУЛФ

Режија: Ленка Удовички
Позориште „Улиссис“ (Хрватска) и
Београдско драмско позориште (Србија)

Недеља

13. октобар

ТОМАС БЕРНХАРД

ЗАБАВА ЗА БОРИСА

Режија: Снежана Тришић
Прешерново позориште Крањ и
Позориште Птуј (Словенија)

ФЕСТИВАЛСКИ ТИМ

ДИРЕКТОР

Милош Крстовић

УМЕТНИЧКИ ДИРЕКТОР И СЕЛЕКТОР

Слободан Савић

ЖИРИ

Томислав Чадеж, позоришни критичар (Хрватска)
Анђелка Николић, позоришни редитељ (Србија)
Петар Денчев, позоришни редитељ и писац (Бугарска)

ВИЗУЕЛНИ ИДЕНТИТЕТ И КАТАЛОГ

Слободан Савић, одговорни уредник
Милена Вучковић, графички дизајнер

ПРОЈЕКТ МЕНАџЕР

Војо Лучић

ПРЕВОДИЛАЦ

Борис Тиосављевић

ЛЕКТОР

Александра Радовановић

МАРКЕТИНГ И ВЕБ САЈТ

Зоран Миљковић

МАРКЕТИНГ И ДРУШТВЕНЕ МРЕЖЕ

Јована Перић

БИЛТЕН

Слободан Савић, одговорни уредник
Зоран Мишић, новинар-уредник
Александар Ђоковић, техничка припрема

ФОТОГРАФ

Драган Вучковић

ШЕФ ТЕХНИКЕ

Саша Ђорђевић

ДОМАЋИНИ ТРУПА

Александар Милорадовић

Ненад Вулевић

Никола Милојевић

Чедомир Штајн

Саша Пилиповић

Ана Колбјанова

Иван Видосављевић

Здравко Малетић

ФИНАНСИЈСКА СЛУЖБА

Данијела Миленковић

Снежана Недељковић

Данијела Стевић

Снежана Ристић

ПРАВНА СЛУЖБА

Светлана Борковић

Надица Огњановић

ОРГАНИЗАТОР

Бобан Урошевић

ВОЛОНТЕРИ/КЕ

Канцеларије за младе Крагујевац: Невена
Туфегџић, Никола Шаркочевић, Станислав
Пантовић, Марија Пековић, Љиљана
Божовић, Кристина Начић, Миона Грујић,
Тијана Манојловић, Јелисавета Лаловић,
Марта Милић

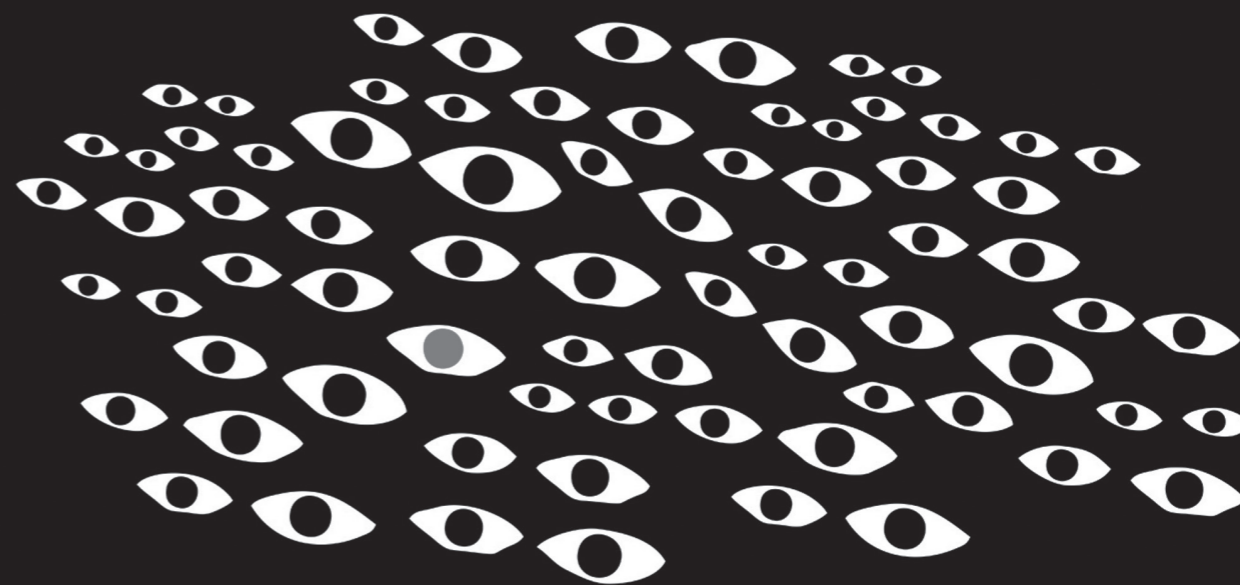
БИЛТЕН

Јоаким Интер Фест 14 • број 1 • 8. октобар 2019.

Пролегомена

КО СЕ БОЈИ ПОЗОРИШТА?

КО СЕ БОЈИ ПОЗОРИШТА? WHO'S AFRAID OF THE THEATRE?

**ЈОАКИМ
ИНТЕР ФЕСТ 14.**

Међународни позоришни фестивал
Књажевско-српски театар
Крагујевац, 8-13. октобар 2019.

**JOAKIM
INTER FEST 14th**

International theatre festival
Knjaževsko-srpski teatar
Kragujevac, 8th - 13th October, 2019

Јоаким Интер Фест ће идуће јесени обележити 15. издање. Петнаест година није ни много ни мало, али сасвим је довољно за профилсање и позиционирање једног позоришног фестивала. Фестивал је од оснивања пролазио кроз различита раздобља успона и падова, финансијских и организационих потешкоћа, естетичких и поетичких лутања и недоумица. Да бисте

један позоришни фестивал усталичили на долично место, да бисте га учинили референтним за локалну, али и за ширу позоришну заједницу, да бисте га позиционирали у позоришне и културне оквире матичне државе, региона, али и шире, потребно је да имате јасну визију, чврст концепт и одговарајући новац. Крагујевац је некада био престони град, а данас је привредно и универзитетско

средиште централне Србије. Овај град заслужује бољи позоришни фестивал, врхунски. Публика увек заслужује боље и више.

Зимус, на првој конференцији за медије, након што сам прихватио и преузео дужност уметничког директора и селектора, најавио сам корените промене у структури Фестивала и могућност да се Јоаким Интер Фест, уз стабилну финан-

сијску потпору и савестан рад, већ 2020. године позиционира међу три најзначајнија међународна позоришна фестивала у Србији. Верујем да ће тај циљ, ако је судити по представама које сам одабрао, бити достигнут већ ове јесени.

Шест представа које ће бити приказане на овогодишњем фестивалу по свему – тематици, позоришној естетици и поетици – у потпуном су сагласју са савременим позоришним и извођачким праксама и референтним уметничким вредностима. Без устезања, и ослобођен лажне скромности, верујем да је ово најквалитетнији програм од оснивања Фестивала. То не би било могуће без снажне, безрезервне подршке директора фестивала, господина Милоша Крстовића, и градског секретара за културу, господина Миљана Бјелетића, односно локалне самоуправе. Књажевско-српски театар и Град Крагујевац чврсто стоје иза мог концепта. Уосталом, то је био једини, искључиви услов да прихватим ову одговорну, захтевну дужност. Тај концепт је наизглед врло једноставан, садржан у само две речи: видљивост и препознавање. С једне стране, учинити гледаоцима видљивим представе савременог, модерног позоришног израза и омогућити им да у тим представама препознају дилеме и проблеме савременог човека и друштва, да би спознали и препознали и себе саме, да би видели и препознали појединачно у општем и опште у појединачном. Од античке Грчке до данас то је једна од основних улога позоришта.

Елем, од ове године, и за мог мандата, Joаким Интер Фест неће више бити ревија домаћих представа зачињена тек с понеки, насумично изабраним, позориштем из иностранства. Фестивал се у потпуности окреће међународном, евро-регионалном концепту.

У овогодишњи програм уврштене су представе које су у естетском и тематском смислу храбре, провокативне и субверзивне, али и еманципаторске и, пре свега, уметнички релевантне. Joаким Интер Фест се од ове године усредсређује на друштвено и уметнички одговорно позориште које се соучава са стварношћу, бескомпромисно се с њом хвата у коштац, разобличава је, чини јаснијом и прихватљивијом. Фестивал ће од ове године промовисати позориште које је корективна свест и савест, огледало времена и друштва у којем настаје и за које настаје, а не тек утеха или целовечерња забава. Пројектованим репертоаром Joаким Интер Фест ће настојати да укаже на битне разлике између политичког у позоришту и политичности савременог позоришта, инсистирајући на потоњем, дакле на извођачким праксама и начину представљања, на естетици и поетици сценског израза.

Од ове године додељујемо две награде: Grand Prix „Joаким Вујић“ за најбољу представу у целини и Специјалну награду Града Крагујевца, главног покровитеља фестивала, о којима ће одлучивати угледни чланови међународног жирија. Посебну пажњу посветили смо медијској промоцији и маркетингу, визуелном идентитету и графичком дизајну промотивног материјала. Први пут од оснивања Фестивала селекција је завршена и објављена три месеца пре почетка.

Али, авај! Све то није било довољно фамозној Комисији за савремено стваралаштво Министарства културе и информисања. Упркос јасно експлицираном новом концепту Комисија је одлучила да не додели ни динар Фестивалу. Белодано је јасно да таква одлука није утемељена на професионалним критеријумима, да је нестручна, чак и злонамерна, јер је циља-

но угрозила јасно пројектовани и експлицирани концепт Joаким Интер Феста. Због свега тога био сам принуђен да се одрекнем једне представе која је већ била селектована, већине пратећих програма, намере да на Фестивалу угостимо неколико угледних директора и селектора позоришних фестивала из ширег региона и да сведем број чланова жирија са пет на три. Најзад, али не и на последњем месту, сви запослени у Књажевско-српском театру, од директора до најмлађих сарадника, требало би из праксе припреме овогодишњег фестивала да извуку неке битне поуке и искуства: само правовремено планирање, јасна визија и концепт, беспрекорна организација и самопрегнан, савестан рад дају резултате.

Живимо у одурна, смутна, неизвесна времена. Неизвесна за голу егзистенцију, подједнако колико и за културу и уметност. Позориште је ту један од највећих страдалника, осиромашено, јадно и понижено. Али, не прихватам свакидашњу јадиковку да је недостатак новца једини проблем у нашој култури и позоришту. Не, није. Нама недостају идеје, дугорочна визија, предузимљивост, упорност, одговорност, професионалан, посвећен однос према раду. То је наша свакидашња јадиковка.

Приликом избора представа борио сам се, и некако изборио, са два битно лимитирајућа фактора: скромним буџетом и техничким (не)могућностима сцене Књажевско-српског театра. Упркос свему, одабрао сам представе које се не само некако уклапају у, за овако замишљен фестивал, ипак скроман буџет него ће у Крагујевац донети савремен, модеран позоришни израз. Реч је о представама које, сасвим у складу с референтним праксама позоришног израза отварају суштинска, онтолошка питања савременог човека, понирући у његову душу и интиму и, с друге стране, хватају се у коштац и разобличавају аномалије друштвеног живота и наопаке социјалне, родне и политичке навике. Све у свему, и упркос свему, пред нама је фестивал који слави естетски софистицирано и друштвено одговорно позориште. Ко се боји таквог позоришта? Ко се боји позоришта уопште?

Слоган овогодишњег Joаким Интер Феста – Ко се боји позоришта? – у оквиру једног, наизглед, једноставног питања имплицира многа питања и указује на много могућих одговора, али их не нуди. Позориште је од вајкада постављало кључна, суштинска питања, али није нудило одговоре. Та „значајска празнина“ у пракси позоришта, као и у овогодишњем слогану, позива гледаоце на активан однос према уметности, позоришту и представама које су ове године на програму.

Слободан Савић,
уметнички директор и селектор

Добродошлица домаћина ФЕСТИВАЛ НА ПОЗОРИШНОЈ МАПИ РЕГИОНА И ЕВРОПЕ

Међународни позоришни фестивал Joаким Интер Фест, 14. по реду, који се ове године одржава у Крагујевцу од 8. до 13. октобра нашао је своје место на мапи фестивала Србије и региона, а самим тим и Европе. Очекујемо велику посету ако је судећи по билетарници јер су карте за све представе распродате.

Очекује нас велики број гостију, али и једна, нескромно, изузетна селекција у уметничком смислу пре свега, захваљујући огромном пожртвовању, раду, преданости и посвећености селектора Слободана Савића који заиста није штедео себе да ова селекција изгледа овако како изгледа.

Пожелео бих добродошлицу нашим грађанима, дивној крагујевачкој публици и свим нашим гостима. Захвалио бих се граду Крагујевцу као домаћину фестивала и некоме ко је главни његов покровитељ јер без огромне подршке града овај фестивал, сигурно, не да не би изгледао овако како изгледа, већ га не би ни било.

Пред нама је шест узбудљивих фестивалских вечери. Много тога смо у организационом смислу урадили а колико смо успели, видећемо. Покушали смо да фестивал подигнемо на један виши ниво. Колико смо успели у томе, процениће публика. Ми смо дали све од себе. Ове године фестивалски тим је био огроман и сви су пуно радили. Надам се да ће се то и видети и да ће фестивалска публика уживати у нашем Театру.

Глумац Милош Крстовић,
директор Књажевско-српског театра

Вечерас на репертоару

Драмско позориште „Никола Вапцаров“ Благоевград, Бугарска

СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА

Засновано на истоименом роману Оскара Вајлда; Режија: Стајко Мурђејев;

Адаптација: Мерилин Холанд и Џон Окнонор

Превод са енглеског: Деница Димитрова

Сценографија: Теодор Кирјаков, Стајко Мурђејев, Петја Бојукова, Владислав Илиев

Костимограф: Петја Бојукова

Композитор: Петар Дундаков

Кореографија: Станислав Генадиев

Видео дизајн: Владислав Илиев

Сценски говор: Мариана Јотова

Асистент редитеља: Ирена Иванова

Играју:

Доријан Греј: Севар Иванов
Лорд Хенри Вотон: Калин Врачански
Базил Холвард: Александар

Хађиангелов

Лејди Вотон: Гергана Цакова

Лејди Монмат: Пепа Манева

Сибил Вејн: Марина Бонева

Лејди Вејн: Албена Чобанова

Џејмс Вејн: Канчо Канев

Мр Ајзакс: Лачезар Кацарски

Алан Кембел: Бојан Петров

Продавац опијума: Мартин Лазаревски

Виктор: Аладин Алиибрахим, Јордан

Варбанов, Божидар Јорданов

РЕЧ СЕЛЕКТОРА

Као што је Гетеов Фауст склопио пакт са ђаволом зарад апсолутног знања, тако је насловни јунак гласовитог романа Оскара Вајлда продао душу ђаволу због вечне лепоте. У представи једног од најуспешнијих савремених бугарских редитеља, као и у литерарном предлошку по којем је настала, отвара се једно од кључних питања о вечитом сукобу живота и уметничког стваралаштва. Наиме, шта је стварније: уметност или живот? Представа проблематизује ово питање и кроз преиспитивање уметничке истине на позоришној сцени и у стварном животу. Доријан Греј је веровао да је живот примарна и највећа уметност, али и да је уметник апсолутно ништа без своје уметности. Као и из Вајлдове приповетке „Рибар и његова душа“, тако се и из ове представе ишчитава да је човек апсолутно ништа без своје душе. И у роману и у представи нарцизам је болест духа, портрет је лице човекове душе, зло је средство остварења идеала лепоте. Зато Доријанови греси и пороци попут лепре изједају слику. Контроверзе и декаденција, цинизам и иронија. Представу Стајка Мурђејева одликују врхунска естетика и глума, мултимедијалност и визуелна атрактивност.